

CĂRȚILE ◦ ARVEN

ULTIMA VRĂJITOARE
DIN
TRANSILVANIA

VOLUMUL 3:

ALEXANDRA

CRISTINA NEMEROVSCHI

TEEN FICTION
HERG BENET

ULTIMA VRĂJITOARE DIN TRANSILVANIA

VOL. 3: ALEXANDRA

FRAGMENTE DIN CARTE

CĂRȚILE • ARVEN

© 2017 Cristina Nemerovschi
© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark
EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau
Foto copertă: © FlexDreams | Adobe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEMEROVSCHI, CRISTINA
Ultima vrăjitoare din Transilvania / Cristina Nemerovschi. -
București : Editura Herg Benet, 2017
3 vol.
ISBN 978-606-763-110-4
Vol. 3 : *Alexandra*. - 2017. - ISBN 978-606-763-115-9
821.135.1

Tipărit în România

ULTIMA VRĂJITOARE
DIN
TRANSILVANIA

VOLUMUL 3:

ALEXANDRA

CRISTINA NEMEROVSKI

TEEN FICTION
HERG BENET

2017

*“There is no turning back from this unending path of mine
Serpentine and black it stands before my eyes
To hell and back it will lead me once more
It’s all I have as I stumble in and out of grace
I walk through the gardens of dying light
And cross all the rivers deep and dark as the night
Searching for a reason why time would’ve passed us by
With every step I take the less I know myself*

*I see through the
darkness my way back home
The journey seems endless but I’ll carry on
The shadows will rise and they will fall
And our night drowns in dawn
One look into stranger’s eyes and I know where I belong
And the path goes on...”*

(HIM, The Path)

PROLOG

Nemurirea în sine chiar nu e mare lucru. Contează doar ființa alături de care alegi să ți-o petreci.

Astea fuseseră ultimele cuvinte ale lui Mathias, înainte să plece pentru totdeauna din lumea noastră. Trecuse puțin de atunci; dacă te uitați într-un calendar, părea un timp în care n-ai fi putut face mare lucru. Câteva luni. Ce puteai face în câteva luni? Te puteai îndrăgosti, puteai vedea câteva filme bune și câteva zeci de filme proaste. Te puteai certa cu prieteni vechi și puteai încerca să-ți faci unii noi. Puteai merge la școală fără chef, să te plictisești de moarte la ore și să desenezi într-un caiet chestii fără noimă. Cam atât.

Mă întrebam dacă aveam să-l mai revăd.

Firește, moartea, pentru noi, înseamnă chiar lucrul ăsta: imposibilitatea de a mai vedea o persoană, cel puțin nu sub forma ei familiară,

în carne și oase. Dar, de când îi cunoscusem pe ei, pe Aneke, Mathias, Lorena, Nori, deja nu mă mai gândeam la moarte în felul ăsta. Ființele atât de neobișnuite cum erau ei aveau capacitatea de a reveni, de a lua mereu o altă formă, de a fi mereu aici, mereu printre noi, la fel de eterni ca aerul, apa mării sau nisipul. Așa că, îmi spuneam, întrebarea dacă aveam să-l mai revăd pe Mathias nu era până la urmă atât de absurdă cum părea la prima vedere.

Da, credeam că sunt de acord cu el: nemurirea contează atâta vreme cât o petreci alături de o ființă pe care o iubești. Dar, pentru Mathias, lucrurile erau ceva mai simple. El se obișnuise deja cu ideea de nemurire. Nu era pentru el la fel de înspăimântătoare cum ar fi putut fi acum pentru mine, dacă m-aș fi trezit peste noapte asemeni lor. De fapt, nu doar că mă înspăimânta ideea, dar nici nu puteam să o concep. Știam că eu nu voi avea niciodată tăria de caracter a Anekei, abilitatea ei de-a se reinventa, de-a prinde fiecare secol perfect adaptată la el, de parcă atunci s-ar fi născut și de parcă nu ar mai fi cunoscut și o altă realitate înainte. Istoria, dacă te gândea bine, era atât de ridicolă... Fiecare perioadă a sa cu aroganța ei de a fi cea definitivă, de a fi cea mai interesantă, cea mai tulburătoare. Fiecare dispărea în neant și era urmată de alta. Era uitată, mai mult sau mai

puțin. Aneke știa lucrurile astea. Mi le spusese și mie. Acum mă speria puțin nu faptul că mi le aminteam perfect, de parcă aș fi vorbit cu femeia în urmă cu doar câteva minute, ci mai ales ușurința cu care le simțeam. Ca și cum ar fi fost propriile mele gânduri.

Nu eram convinsă că, dacă aș fi devenit și eu nemuritoare, aș fi reușit să rămân Alexandra. Nici că aș fi fost în stare să mă adaptez cu ușurință timpurilor. Nu, eu nu eram Aneke. Oare mi-aș fi dorit să fiu?

Uneori, când nu puteam dormi noaptea, îmi aminteam cum o cunoscusem, în vara din V. Și amintirile mele nu erau nici clare, dar nici îndepărtate; erau ca un vis despre care știi că ți-a revelat ceva important, dar, în același timp, parcă nici n-ai putea spune exact ce s-a petrecut în el.

Nu mai țineam minte care fusese cu adevărat prima mea întâlnire cu Aneke. Putea să fi fost în acea zi când, abia ajunsă în V., plecasem singură spre castelul care se întrezărea printre copaci, lăsând în urmă căsuța bieteii și bătrânei Mathilde, care mai avea atât de puțin de trăit, și niciunul din noi n-o știa încă. Putea fi acel moment în care ajunsesem la ce mai rămăsese din casa unde contesa căutase un refugiu, dar fusese prinsă din urmă de sătenii însetați de răzbunare. Putea fi clipa în care dădusem cu

ochii de Nori, și îmi imaginasem că văd fantoma contesei moarte de atâta vreme. Poate întâlnirea cu Lorena, iar mai apoi cu Mathias... Poate castelul, de care mă apropiasem într-un final. Poate uitarea, somnul adânc, trezirea în brațele lui Răzvan. Poate biletul semnat de ea.

Poate că toate astea, într-un fel, fuseseră întâlnirile mele cu Aneke. Poate că ea, contesa frumoasă, blestemată, rea, și totuși atât de familiară mie acum, ea ținuse toate pânzele în care noi căzusem, neștiutori, morți de curiozitate, disperați să descoperim acel lucru care să ne facă să simțim ceva ce nu mai simțisem niciodată.

Sau poate că, de fapt, o întâlnisem așa cum îmi dicta memoria Alexandrei raționale: la lacul ielelor, când Lorena dansa, un dans ciudat, care îi alungea umbra mult, tot mai mult... iar sora ei, Aneke, apăruse cocoțată pe un gard și fusese îmbrăcată ca o adolescentă din zilele noastre. Sau poate nici atunci nu fusese de fapt momentul în care ea îmi apăruse pentru prima dată: poate că se întâmplase abia o toamnă mai târziu, în București, într-un bar unde se asculta muzică rock, iar Aneke purta negru, corset și cizme, și umplea paharele dintr-o singură privire.

Oricare ar fi fost adevărul, îmi era cam dor de ea.

Cred că nimeni nu mă făcuse să trec prin atâtea feluri diferite de emoții. Îmi fusese frică de Aneke. O disprețuisem. Mi se păruse dintr-o altă lume, o urâsem pentru că o invadea pe a mea, cu problemele ei, cu dilemele ei, cu valorile pe care nu i le împărtășeam, decât într-o anumită măsură. Fusesem nebunește atrasă de ea și de povestea ei palpitantă. Mă îndrăgostisem de iubitul ei. O certasem pentru că era gata să renunțe la el. Pentru că-l condamnasem la moarte. Apoi o admirasem și o iubisem pentru că se întorsese.

Mă mai gândeam la ce trăisem împreună cu Mathias și mă întrebam deseori dacă acele câteva ore în care fusesem iubita lui chiar se petrecuseră în realitate. Știam că acum, când nu aveam să-l mai văd, o să-mi fie din ce în ce mai greu să mă conving că el existase cu adevărat. Doar Aneke, dacă ar mai fi apărut în viața mea cândva, mi-ar fi putut risipi ceața care mi se coborâse deasă peste inimă.

...Dacă s-ar fi întâmplat nebunia ca eu să devin peste noapte nemuritoare, Mathias ar fi fost una dintre ființele pe care mi le-aș fi dorit alături. Alta ar fi fost chiar ea, contesa blestemată, roșcata Aneke. A treia ar fi fost... desigur, Răzvan.

Răzvan. Îl ignorasem prea mult în ultimul

timp. Îmi fusese frică. Încercasem să fug. Dar Mathias îmi deschisese ochii. Toate astea erau în trecut. Frica, fuga, încercarea de a nega ceea ce simt, rușinea, remușcărilor, senzația de lemn uscat pe care o aveam a doua zi în gură, când mă trezeam. Mathias, de care mă îndrăgostisem fulgerător, mă făcuse să înțeleg că, orice ar fi, trebuie să-ți accepți sentimentele, pentru că e singura cale. Ele nu vor dispărea, chiar dacă le negi, iar chinul, așa, va fi de două ori mai mare. Nu puteai lupta cu iubirea. Acum, departe de el, cu perspectiva de a nu-l mai întâlni niciodată decât în vis, mă întrebam dacă poți iubi în același timp două persoane, la fel de mult, și ce fel de om te face asta.

Îmi puneam de la o vreme o grămadă de întrebări.

Nu, nu mai eram aceeași Alexandra.

Acum eram pregătită.

Pentru orice ar fi venit.

Dar nu, nu voiam și nu puteam să mă gândesc încă la asta.

PRIMA PARTE

1.

„Mai e așa puțin și vine Bac-ul, pune și tu mâna pe o carte, ce dracu', ești inconștientă!“

Asta devenise replica favorită a Dorei, seară de seară. De săptămâni întregi. Venea Bac-ul pe naiba! Mai era un an. Un an în care se puteau întâmpla atâtea! Un an în care aș fi putut să mor, să plec de acasă, poate chiar din România, să mă îndrăgostesc, să întâlnesc pe cineva care să-mi schimbe viața sau, la naiba, să devin nemuritoare.

Dar maică-mii nu-i puteam spune nimic din toate lucrurile astea. N-ar fi înțeles. Nu reușisem niciodată să-i povestesc despre Aneke, despre Mathias, despre tot ce se întâmplase în V. Și se schimbase și ea, în tot timpul care trecuse. Se schimbase, și nu în bine. Devenise acră, ciufută. Cred că îmbătrânea.

Stăteam pe pod, în Cișmigiu, și mă uitam la bărcile care pluteau pe apă. Îmi era dor de

Mathias. Înainte să dispară – „să moară“ erau încă niște cuvinte pe care nu le puteam pronunța, ba chiar nici nu le puteam gândi, când venea vorba despre el – reușisem să ajung să-l cunosc, și el apucase să mă cunoască pe mine. Probabil cam la fel pe cât o cunoscuse și pe Aneke, sora lui vitregă. Iubirea vieții lui.

— Vrei popcorn?, m-a întrebat Emil.

Nu voiam. Nici înghețată, ciocolată, cola, cartofi prăjiți de la Mac sau pizza vegetariană. Aveam senzația că nu mai pot simți gustul chestiilor ăstora care îmi plăcuseră cândva atât de mult. Era ca și cum le mâncam degeaba.

Mă schimbam și eu.

Mă rog, cumva peste noapte, devenisem foarte populară în liceu. E drept, nici înainte nu fusesem cuminte, sau ștearsă, dar, după ce revenisem din V. pentru ultima dată, totul o luase razna. Mă trezisem că flirtau cu mine cînșpe băieți, și toți foarte simpatici, toți cam genul lui Răzvan. Emil era unul dintre ei. Momentan nu ieșeam oficial cu niciunul, dar le dădeam speranțe tuturor. Nu fiindcă îmi făcea o plăcere deosebită, ci pentru că așteptam ca așa să treacă timpul mai repede. Să treacă odată și să mă decid ce aveam să fac cu restul vieții mele.

Când ai șaptesprezece ani, începi pentru prima dată să vezi profunzimea stratului de

ipocrizie din lumea adulților. Disperarea cu care îți cer ție să te hotărăști ce vrei să faci cu viața ta, pentru că știu atât de bine că ei și-au irosit-o pe a lor. Nebunia cu care se agață de viitorul tău, dorind să ți-l răpească, să și-l însușească, fiindcă e singura lor șansă de a mai trăi o dată. Încăpățânarea cu care refuză să se desprindă de tine, să te lase dracului să cazi, dacă așa ai chef, să cazi pe propria ta răspundere.

Sau să stai, din nou, să vegezezi. Ca atunci, în toamna trecută, când ei încă nu se întorseseră după mine în București, pe când mă gândeam că nu aveam să-i mai văd niciodată. Și când te gândești ce urmasel! Să te trezești cât mai târziu, să lenevești în pat până când Dora avea să dea buzna în camera ta și să tragă pătura de pe tine, dar nu în joacă, cum o făcuse până vara trecută, ci cu furie, reproșându-ți că ai devenit peste măsură de leneșă. Să-ți iei ceva dulce de pe masa din bucătărie și câteva bancnote din portofelul Dorei și să ieși pe ușă, știind că nu te vei duce la școală, că numai de profi acri și de colegi conformiști nu ai chef. Să pierzi vremea prin parcuri, cimitire, mall-uri. Să te uiți din când în când la ceas, doar ca să vezi cât mai e ora, de curiozitate. Să-ți mai iei o cola sau un suc de portocale. Să mai respingi un apel, fără ca măcar să procesezi numele celui care vrea să vorbească cu tine. Toate

SFÂRȘIT
FRAGMENTE DIN CARTE

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN
Marcă a Editurii Herg Benet

Bun de tipar: septembrie 2017. Apărut: 2017.
Editura Herg Benet, Str. Aurel Vlaicu nr. 9,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

Revenită în București după povestea dramatică trăită în satul V., Alexandra observă treptat că acele lucruri pe care le credea rămase în trecut o urmăresc. Viața ei este pe cale să se schimbe din temelii. Tot ce crezuse a fi doar legendă pare acum mai real ca niciodată. Singura care poate lămuri misterul este Aneke, care nu întârzie să reapară în viața Alexandrei, iar secretul tulburător pe care-l va afla adolescenta va fi punctul culminant al întregii ei aventuri în lumea fascinantei contese.

O poveste complicată și captivantă despre nemurire, iubire, prietenie, iertare, alegeri, sacrificii, în care personajele dezvăluie trășături total neașteptate.

Finalul trilogiei „Ultima vrăjitoare din Transilvania“ te va ține cu sufletul la gură până la ultima pagină.

Două lumi distincte se întrepătrund: lumea adolescenților de azi, cu Facebook, concerte rock, tatuaje și pierce-uri, și lumea contesei dispărute, cu intrigi de curte și povești uitate.

Un mystery romance în tonuri întunecate despre incest, superstiții, trădări, secrete, legende transmise peste veacuri.

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE @ ARVEN

ISBN 978-606-763-115-9

9 786067 631159 >